

2016 -2017

Goeie avond lieve mensen,

Mij werd de heuglijke taak toegewezen u ook dit jaar, Vrouw Holle-gewijs, met pek of goud te overgieten. Ik ben blij u weer te zien. ... En zo talrijk! Geweldig.

Als Lennaert mij nu niet te veel (meer) op de nek zit, komt dat hier dik in orde.

We zagen dit seizoen 33 voorstellingen, waaronder 5 jeugdproducties. Stuk voor stuk pareltjes waren het, elk op hun manier. Wij haalden er de naar ons oordeel beste jeugdproductie, productie en speler uit.

Hier komen ze alle 33, ik overloop ze even met u, in chronologische volgorde.

TRIVIAL MUFFINS THEATRE ASSOCIATION openden op **6 oktober 2016** het seizoen met "**And then there were none**" van **Agatha Christie** in een regie van **Alberic Lismont**.

Trivial Muffins neemt de immense taak op zich om klassiekers in hun originele setting op te voeren. Dit wil zeggen: ook in de originele taal. Hier werd enorm hard aan gewerkt. De personages spraken elk met een zeer verzorgd accent. Decor en kledij waren fijn in orde. Van de belichting echter kon meer gemaakt worden en sfeerschepper muziek was spijtig genoeg compleet afwezig. Er ging ook weinig aandacht naar acteursregie en plaatsing. De acteurs stonden niet altijd even gelukkig op hun plaats en de actie verliep eerder traag. Lichtpunt was zeker de ontknoping. Maarten Croonen al Sir Lawrence Wallgrave en Inge Smeers als Ethel Rogers spelen een mooie en spannende finale. Wij ervoeren dit als een erg sympathieke bedoening, geen kwaliteitsvolle voorstelling maar dat komt nog wel. Onze waardering voor deze enthousiaste bende en hun opzet. Congratulations on your achievement, Trivial Muffins, well done!

Op **8 oktober 2016** brachten **DE DIJLEZONEN – "BOURGEOIS MADAME"** naar **Molière** in een regie en bewerking van **Frans Vanderschueren**.

De burger-edelman van Molière werd voor de gelegenheid omgeschreven naar een hoofdzakelijk vrouwelijke bezetting. Deze versie kwam fris en alledaags over. De taal bekte enorm vlot, het tempo en de tekstzegging zaten goed.

Véronique Van Lembergen acteerde enigszins "over the top", sommigen vonden dit geweldig, voor anderen ging dat al snel vervelen. We zagen een eveneens opmerkelijke prestatie van Liesa Verbiest, zij gaf een behoorlijk gekke vertolking van een leuk personage dat haar goed lag. Het decor was mooi uitgevoerd. De belichting was eenvoudig maar doeltreffend.

De intermezzo's van de live-band waren muzikaal in orde maar boden weinig meerwaarde wegens gebrek aan betrokkenheid. Ook waren de liedjes vaak erg lang en repetitief wat het tempo uit het geheel haalde. Wij vonden dit alles bij mekaar een knappe bewerking, goed gebracht maar met momenten wat langdradig.

19 november 2016 – LEVET SCONE – Résidentie Bellevue van **José Ruysevelts**, regie **Nicky Verplancke**

De vraag is of Levet Scone niet beter voor een ander stuk koos. Op geen enkel vlak is het verhaal spannend, meeslepend, interessant of grappig. Er wordt met weinig feeling

en inleving geacteerd. De dialogen worden eerder schools gedebiteerd. Enige uitzondering op deze regel waren Luc De Rick en Lydia Leys. Twee ervaren acteurs die het leuk vonden hun ding te mogen doen.

Deze regie is weinig doordacht, modern of spelgericht te noemen. De ganse omkadering is plat, vlak en inspiratieloos. Hier hebben wij niet echt van genoten. Wij hebben een beetje heimwee naar de betere producties van Levet Scone en hopen dat de volgende productie er opnieuw op zit.

Op **25 november 2016** vergastte **TONEEL HEVERLEE** ons op "**ERIK**" van **Jos Dom** naar **G. Bomans** in een regie van **Isabelle Janssens**.

We kregen een prachtig spektakel te zien, een lust voor het oog. Het decor was niet alleen overweldigend mooi maar ook bijzonder functioneel. De belichting kon er wonderen mee doen. De kledij was ronduit af. De kostuums, en dat waren er heel veel!, waren tot in de puntjes verzorgd met zeer veel zin voor detail.

Maar er schortte hier en daar wat. Niet elke wissel verliep vlekkeloos, er waren nogal wat haperingen in tekst en actie. Licht en geluid zaten er soms wat naast. Het acteerwerk was niet echt homogeen. Hoewel alle acteurs zich enthousiast stonden te amuseren, slaagde niet iedereen er in de fijne humor van Bomans over te brengen en de hoofdrolspeler is voorlopig (!) nog niet de rasacteur die deze productie kan dragen. Hij sprak klaar en duidelijk, bewoog zelfzeker, maar miste nuance in zijn zeggingswijze. Maar de positieve elementen overheersen zonder enige twijfel de kleine foutjes. De regisseuse mag terecht apetrots zijn op haar debuut, we zagen een erg sterke start van Toneel Heverlee.

Op **1 december 2016** schotelden **DE REYNAERTGHESELLEN** ons "**Martino**" voor, van **Arne Sierens, Pieter-Jan Martens** regisseerde.

Martino kan samengevat worden als een zoektocht van een hoopje zielige mensen naar liefde. Volks, banaal en schrijnend grappig. Dat volkse, alledaagse misten we wat in deze productie. De personages waren wat te veel gesoigneerd, te afgestoft voor hun aard, te intelligent en, wanneer het wel had gekund, waren zij ook niet komisch genoeg. Waarom de regisseur kiest voor een erg gestileerde vormgeving begrijpen we niet goed. Dit stuk zit vol emoties, verlangens en die werden ons inziens niet vrijpostig genoeg getoond. De cast was nochtans van topniveau. Bart Van Bilzen valt op door zijn stil spel. Fijntjes zien we zijn hart openbloeien en weer breken. Beetje raar wel dat hij bijzonder vlug ontduchtede na een stevige drinkpartij. Goedele Vriens levert lovenswaardig acteerwerk en onze bewondering gaat ook uit naar Wim Vandebroek die zijn marginaliteit het mooist liet schitteren. Een mooie productie maar wij misten echtheid.

Op **3 december 2016** bracht **VAARTTEATER** "**Black Comedy**" van **Peter Shaffer** in een regie van **Marie Goossens**

VaartTeater kiest voor een zware opdracht door deze klassieker van Shaffer te programmeren. Timing is cruciaal voor een stuk als dit. Jammer genoeg is de hoofdrolspeler niet zeker genoeg van zijn stuk waardoor hij niet alleen zichzelf maar ook de andere spelers afremt. Hierdoor komen de talrijke grappen niet ten volle tot hun recht. Over het algemeen werd er echter goed geacteerd. We zagen geslaagde typetjes. Dankzij een goede bewegingsregie missen de personages elkaar soms op een haartje na. Kris Dejongh speelde een zeer sterke buurman en Johan Van Humbeeck en Lies

Barette gaven de kolonel en zijn rot verwenne dochter mooi gestalte. Het sfeervolle decor is vakkundig in mekaar gestoken en aangekleed, inkomhal en verdieping geven extra dimensie en nodigen uit tot bijkomende grapjes. De belichting zat er niet altijd helemaal op, hetgeen niet zo best is in een stuk waarin de belichting mede acteur is. De jaren zestig werden zeer geslaagd weer tot leven gebracht, niet in het minst door een zeer goeie muziekkeuze. Ook kledij en attributen werden met zorg uitgezocht. Leuke komedie, goed geamuseerd en mooie acteerprestaties. Dit mag gerust tot een van de betere producties van het VaarTTeater gerekend worden.

Op **9 december 2016** zagen we bij **TONEEL4 "De twee maagden"** van **Jean-Jaques Bricaire** en **Maurice Lasaygues**. De regie was in handen van **Luc Vloeberghs**.

In dit Franse blijspel zitten veel grappige ingrediënten maar helaas is oeverloos veel gepraat het hoofdingrediënt. Dit boeiend en grappig houden in de originele taal lijkt ons al een hele opgave, laat staan in het Nederlands. We kunnen dit geen echt geslaagde productie noemen. We zagen een vrij statische bedoening met weinig of geen actie. De acteurs worstelden met hun loopjes en sommigen ook met hun tekst. Het vlotte niet, er werd vrij schools en fantasieloos van de ene scène naar de andere overgegaan. Opkomen, tekst zeggen, afgaan. Het decor was, ondanks het mooie panorama op de achterwand, vrij saai en vlak. De twee grote zetels domineerden de scène en belemmerden vlot bewegen. Deze productie werd enigszins gered door de goeie acteerprestaties van Jan Vansantvoet en Joke Van Maele maar vooral Lieve Struyven als Odette wist leven in de brouwerij te brengen en het publiek met haar mimiek en maniertjes aan het lachen te brengen. Geen verloren avond, dat niet, maar zeker niet om over naar huis te schrijven.

Op **15 december 2016** waren we bij **MUSICALCOMPAGNIE MITHE** te gast voor **"First Date"**, een musical naar het boek **Austin Winsberg**. **Alana Zachary** componeerde de muziek, **Michael Weiner** zorgde voor de Lyrics. **Rudi Giron** regisseerde.

Heel dikwijls gaan we met hoge verwachtingen naar Mithe. Niet onterecht want ook deze keer was het een schot in de roos. We zagen een vermakelijke, ontspannende musical op hoog niveau. Misschien was het verhaaltje wat dun maar eigenlijk was dat niet zo belangrijk. De regisseur en zijn acteurs zorgden voor een wervelend spektakel, met heel veel afwisseling en heel veel goeie vondsten. We gingen op in het verhaal, leefden mee met de personages. De hele cast speelde op zeer behoorlijk niveau met Kristof Bliki en Anky De Frangh als uitschieters. Ook Jo Delabastita verraste door genuanceerd en grappig spel. Het decor was mooi en functioneel. De bewegingen waren mooi uitgewerkt op de beschikbare beperkte ruimte en de belichting van Erik Luyten was van zeer hoog niveau en zorgde steeds voor de juiste sfeer. Mithe heeft met "First Date" een feelgood musical willen brengen en daar zijn ze volledig in geslaagd. Proficiat.

Op **21 januari 2017** speelden **DE DIJLEZONEN "Verkocht"** van **John Godber** in een regie van **Gie Beullens**.

Dit stuk met een sterk verhaal en een pakkende inhoud wist ons wel te boeien en we zagen paar heel sterke acteerprestaties. Lisa Verbiest als het jonge meisje dat uit de Oostbloklanden wist te ontsnappen maar in een Westers bordeel terecht kwam, speelde haar personage op ingetogen en meeslepende manier. Zij wist het publiek te beroeren.

Ook Jo Matthijs als de journalist weet ons zonder veel pathetisch gedoe mee te voeren in zijn toch wel diepe zielenroerselen. Echt en doorleefd.

Gie Beullens regisseerde met oog voor een mooie theaterbeleving en maakte het stuk erg toegankelijk voor het publiek. Wat wel stoorde was het over en weer geflits van het licht naar de verschillende locaties en het veelvuldig opkomen van de personages vanuit de zaal. Dat deed de sfeer geen goed. Maar in zijn geheel een mooie productie van De Dijlezonen.

Op **28 januari 2017** zagen we **DE REYNAERTGHESELLEN "Schaakmat" van Lévi Steinveld** spelen in een regie van **Steven Devillé**.

In "Schaakmat" wordt door drie onderhandelaars een zoveelste poging ondernomen om de geweldspiraal tussen Israël en Palestina te doorbreken. De auteur slaagt erin, met scherp sarcasme en ironie en door hilarische doch treffende dialogen en situaties, een erg onderhoudende en spannende tragikomedie te maken, die ondertussen de toeschouwer ook aan het denken zet. Het decor is vrijwel leeg, kil en koel. Meer was er echt niet nodig. De karikaturale vertolking van de acteurs was hier volgens sommigen onder ons bijzonder goed op zijn plaats. Die typische mensen die het allemaal beter denken te weten met hun door eigenbelang geïnspireerde gepalaver dat steeds opnieuw tot dezelfde miserie leidt, werden hier mooi voor schut gezet. Zeer goeie vertolking van Dirk De Deken als hienlikker wiens enige zorg is mee te mogen spelen en af en toe eens te laten zien dat hij ook iets in de pap te brokken heeft. Nele Verlinden viel op als het stoere wijfje met twee gezichten en Axel Moens aka Urbanus schitterde als de oerdomme man met de bom. Een erg goeie productie van De Reynaertghesellen!

Op **4 februari 2017** bracht **TONEELVRIENDEN DE LO "De Ideale Echtgenoot"** van **Oscar Wilde**. **Annelore Stubbe** regisseerde.

Met bijzonder veel creativiteit en relativiseringsvermogen maakte Annelore van dit stuk een wervelend soort poppenkast, choreografie waarin acteurs en actrices op gedreven tempo zeer gedisciplineerd meedraaien. Rake typetjes. Zij haalt de kleine kantjes uit de personages, vergroot ze op cartooneske wijze en weet zo eigentijds leven te blazen in een grote klassieker. Waar ze de kans zag om grappige elementen uit te vergroten, liet ze die niet onbenut maar de gevoelige scènes hield ze klein en teder waardoor deze mooi overkwamen. Enkele acteerprestaties waren van meer dan een behoorlijk niveau met een bijzonder goede Leen De Vreese. Ook Mia Blockx, Gert Bonkowski en Marijke Bollen zijn ons in goeie zin opgevallen. Er zaten ook enkele eerder zwakke acteerprestaties tussen en misschien was er iets te frequente inbreng van het koor ... Technisch was dit een verzorgde productie met sober, mooi, origineel en erg functioneel decor transformerend tot een mooi schilderij als apotheose. De live muziek was discreet, klonk mooi en ondersteunde goed de actie. Oh en we mogen zeker niet vergeten de kostuums te vermelden, vooral die van Mrs Sheveley, want die waren gewoonweg schitterend! Erg mooie productie van Toneelvrienden de Lo.

Op **9 februari 2017** waren enkelen van ons te gast bij **DE THEATERFACTORIJ**. **"Oblivium"** van **Marnick Bardyn** werd er opgevoerd in een regie van **Marnick Bardyn**.

De "Theaterfactorij" is door het specifieke karakter anders dan de amateurverenigingen in de Leuvense regio.

Op expliciete uitnodiging van het collectief zagen enkele juryleden een namiddagschoolvoorstelling van "Oblivium", een stuk dat het thema van dementie of eerder jongdementie behandelt.

Het stuk begint met ongeveer vijf minuten stilte waarin René, Edelhard Moens, op het einde van zijn ziekte, wordt aangekleed door Malou, Kris Vervloet. De ogen van René zeggen alles en tegelijkertijd ook niets. Hier wordt al haarfijn de toon van het hele stuk gezet. Daarna krijgen we via flashbacks verschillende stadia te zien in de evolutie van deze ziekte: twijfelend, aarzelend, wegmoffelend, agressief, berustend en ook weer niet. Edelhard speelt dit met grote klasse, sober en intens.

Maar ook Kris Vervloet speelt schitterend en zet haar gevoelens juist neer: angst, onzekerheid, ongeloof, geduld, liefde, boosheid, verdriet ... Kortom, de productie "Oblivium" is een aanrader voor al wie van ver of nabij bij de problematiek van dementie betrokken is maar ook voor iedereen die houdt van sterk, intimistisch theater.

Op **12 februari 2017** zagen we in de aula van UZ Gasthuisberg **KINDERTHEATER STEKELBAARS** met "**Don Quijote, een slag van de molen?**", een benefietvoorstelling voor het kinderkunsthonds UZ Leuven in een regie van **Jef Lemmens**

Een enorme aula vol met mensen en veel kinderen met hoge verwachtingen. De voorstelling begint meteen met enkele mopjes, de kinderen lachen, de sfeer zit er in. Maar al gauw vertraagt het spel enorm, de replieken komen erg moeizaam en voortdurend leek er wel iets fout te lopen. Nog voor de pauze haken de toeschouwers af, niet in het minst de kinderen. Het tweede deel gaat niet vlotter, het verhaal is niet meer te volgen en het wordt wachten op het einde. Het oorspronkelijke stuk werd hier omgevormd tot een parodie en we kregen verhalen en personages voorgeschoteld die ver van het origineel verwijderd zijn en niet veel te betekenen hebben. Jef Lemmens is een creatief regisseur, zonder twijfel, heel wat van zijn producties bewijzen dat, maar deze bewerking kon ons totaal niet raken.

19 februari 2017 was het de beurt aan **LEVET SCONE JEUGD**. Zij brachten "**Willibald De Grote**" van **Zielinski & Paulis** . **Jan De Laender** voerde de regie.

Deze fabel, zo een waarin de dierenwereld gebruikt wordt om iets te vertellen over de mensenwereld, werd opgevoerd door kinderen van 6 tot 12 jaar. Voor zo'n jeugdige spelers was dit een hele prestatie. De muizen waren schitterend uitgedost en het decor, helemaal op muizenmaat gemaakt, was ook in orde. Aan de regie schortte er echter heel wat. Er werd te statisch en monotoon geacteerd, het spel viel dikwijls stil, de muizen leken afwezig, keken vaak de zaal in en waren weinig betrokken. Aan dictie en verstaanbaarheid werd te weinig aandacht besteed. Klank en licht gaven een erg slordige indruk. Het licht veranderde voortdurend en zonder verklaarbare reden van rood naar wit naar rood naar wit. Storend en enerverend. Ook de muziek liet te wensen over. Ze werd te plots en zonder enige feeling of juiste timing op en afgezet. Een plots uit het niets opduikende accordeonist kon de meubelen niet redden, in tegendeel. We verstaan dat hier ook jongeren aan de knoppen zaten maar het is hier toch de eindverantwoordelijkheid van de regisseur om er geen kakafonie van te maken. Met kinderen kan, mits een energieke en begeesterende begeleiding, zoveel meer bereikt worden!

11 maart 2017 bracht **DZIPPIE "Lord of the Flies"** van **William Goulding** in een regie van **Wim Hambrouck & Eline D'Hooghe**.

We volgden jongeren die afgesloten van de buitenwereld en zonder volwassenen terugvallen op zichzelf en al gauw hun kinderlijke onschuld verliezen en tot wrede nietsontziende en oorlogvoerende wezens worden omgevormd. Sterk acteren is hier de boodschap maar de zo duidelijke verschillen in aard en karakter van de personages en hun metamorfose doorheen het stuk kwamen weinig of niet tot uiting. Allen spraken en bewogen ze zowat op dezelfde declamerende, repetitieve toon. Een betere begeleiding had hieraan veel kunnen verhelpen. Het decor stak vindingrijk in mekaar en bood erg veel mogelijkheden maar die werden niet voldoende uitgebuit. De belichting en intrigerende muziek kregen er af en toe de stemming in maar deze werd telkens opnieuw gebroken door het schoolse spel, de gebrekkige overgangen, de technische fouten. Ook plaatsing en scenografie waren pover. Het geheel leverde dan ook een weinig spectaculaire, vrij statische productie op. De groep liep ook nog wat vast in de filosofische beschouwingen die het stuk bevat. Het is overduidelijk dat er in deze groep jonge meisjes zeker en vast talent aanwezig is en dat er met veel enthousiasme gewerkt is. Maar het resultaat blijft eerder teleurstellend: een weinig boeiende voorstelling. Er zat veel meer potentieel in dit stuk, deze setting en deze acteurs.

23 maart 2017 waren we opnieuw te gast bij **DE REYNAERTGHESELLEN**. Zij brachten "**Hamlet**" van **Piet Arfeuille** naar **Shakespeare** in een regie van **Bram Kelchtermans**.

Zonder twijfel een zeer sterke productie. Donker, dreigend, stoer, sober en sterk. Doeltreffend decor en enscenering. Misschien niet meer ècht origineel, maar het werkt. De regie van Bram Kelchtermans is dik in orde. Hij stak erg veel energie in zijn acteurs, in hun zeggings- en bewegingswijze. Het resultaat mag er wezen! Iedereen acteerde geweldig, wij geloofden al deze personages probleemloos en bleven tot op het einde geboeid toekijken. Roeland De Swert schitterde als Claudius en dat leverde hem een nominatie op. *Koen Raes* krijgt de zware opdracht om hier tegenover te gaan staan. Ook hij levert een topprestatie. Zeker het vernoemen waard is ook de prestatie van Reinout Moens die een straffe Laertes neerzet. Ook Annemie Salu als koningin Gertrude wist ons te overtuigen. Het zal dan ook niet verwonderen dat de sterkste scènes die waren waarin Hamlet, Claudius en Gertrude op de voorgrond kwamen. De voortdurend aanwezige muziek was ondersteunend en de erg mooie lichtregie was zondermeer een toegevoegde waarde. Misschien ontbrak er wat opbouwende spanning naar het einde toe maar deze productie was voor ons top.

25 maart 2017 speelde **VAARTTEATER "Diplomatie"** van **Cyril Gély** in een vertaling en regie van **Dirk Blancke**.

In een mooie, vlotte vertaling van Dirk Blancke brengt het VaarTTeater dit stuk in première in Vlaanderen. Dit is een zuiver praatstuk zonder veel actie maar de boeiende dialogen en de sterke regie van diezelfde Dirk Blancke maakt dat het stuk spannend en intrigerend blijft tot het einde. Gevatte en geloofwaardig gebrachte dialogen, heerlijk om te volgen. Beetje jammer wel van de pauze, het duurde even eer acteurs en publiek er terug "in" zaten. De Zweedse consul, vertolkt door Joppe Frateur, moest na de pauze een paar keer op zoek gaan naar zijn tekst en dat was spijtig maar zijn tegenspeler, Gerrit Gielis, laveerde door de haperingen heen en bleef stevig in zijn rol. Deze laatste

leverde een volgehouden sterke prestatie hetgeen hem een nominatie opleverde. Erg mooi decor, sfeervol verlicht en gepaste muziek. Kledij was doordachte en afgewerkt. Ook de kleinere rollen werden mooi en geloofwaardig ingevuld. Een zeer sterke productie van het VaarTTeater.

Op **13 april 2017** brachten **DE VANDALEN "Levende Doden"** van **Laura Wade**. **Hans Bauwers** regisseerde.

Een intrigerend stuk over oorzaak en gevolg. Laura Wade steekt hierin een vleugje magisch realisme en komt zo tot een aangrijpend stuk. Verscheidene scènes volgen elkaar op en blijken met elkaar verbonden te zijn. Het hoe en waarom is niet meteen duidelijk, wat het stuk niet echt toegankelijk maakt. Toch was dit voor ons niet echt een struikelblok. Wel vielen wij over de lange wissels. Is het werkelijk nodig telkens een nieuw decor op te bouwen? Er wordt niet vlekkeloos geacteerd. Verscheidene malen voldoet de tekstkennis niet en niet elk personage zit even lekker in zijn vel. Enkel de scènes met de meid en die met de hond waren sterk en blijven ons bij. Vooral de sterke acteerprestatie van Marcha Poel en Carolien Sniegowski vielen in goeie zin op. We zagen een boeiend stuk, maar met veel zwakke momenten.

Op **20 april 2017** zagen we bij **CAMPUSTONEEL "Over Lijken"**, een herwerking van **Les Justes** van **Albert Camus** in een e

Geen simpele opgave, dit stuk. De tekst en het onderwerp zijn niet bepaal lichtvoetig te noemen. Bewerker – regisseur Sam Reynders maakte er een aangrijpende voorstelling van. Knappe, snedige dialogen wisselden af met emotioneel geladen momenten en weldoordachte stiltes. Door de mooie belichting en de pakkende klankband in een schitterende setting van acteurs en rekwisieten ontstonden prachtige, sfeervolle scènes en beelden. De volledige cast verdient alle lof voor hun aangrijpend acteerwerk, heel homogeen, op hoog niveau, tekstvast en taalvaardig. En toch wist *Ruth Ieven* daar nog bovenuit te stijgen, het leverde haar een nominatie op. Soms werd alles wel wat breed uitgesmeerd en met een te strakke serieus gebracht. Alles mocht een beetje korter, minder statisch en wat frisser. Ook jammer dat niet alles even verstaanbaar was. In een praatstuk als dit is verstaanbaarheid cruciaal. Ondanks die paar minpunten ervoeren we deze productie als erg geslaagd.

Op **21 april 2017** speelde **LEVET SCONE "De Stoel van Stanislavski"** van **Guido Van Meir**. **Roger Van Gompel** voerde de regie.

De regisseur heeft hier een beklijvende voorstelling gemaakt. Een sterke openingsscène met opzweepende muziek en acteurs die in het halfdonker ronddwalen, maakten de toeschouwer meteen duidelijk dat dit stuk geen lachertje zou worden. Het werd ook geen lachertje maar een sober en indringend stuk, gebald, kort en krachtig. Roger Van Gompel voert een strakke regie waardoor de voor het merendeel beginnende acteurs zich thuis voelen en personages afleveren waarin wij konden geloven. In zijn encenering zat het publiek als het ware op de schoot van de acteurs en actrices. In dit geval een meerwaarde. Hij haalde zeer veel uit zijn overwegend jonge cast. Freya Roedolf heeft ongetwijfeld talent en wist ons nu al te bekoren. Bastiaan Dumont, fysisch geknipt voor de rol van Keyzer, had wat meer variatie mogen brengen in plaats van constant te roepen. Maar ook hij heeft talent. Een heel mooie productie vonden wij. Levet Scone zet zich weer op de kaart!

Op **22 april 2017** bracht **TONEEL HEVERLEE "Lucienne en de Beenhouwer"** van **Marcel Ayné. Jos Stroobants** regisseerde.

We zagen het stuk in een bewerking en vertaling van Lisbeth Vercruysse, die duchtig de schaar in het origineel zette. Toch blijft het stuk nog steeds lang en voorspelbaar en dat vonden wij het grootste minpunt van deze productie. Hoewel het genre niet echt het zijne is, zagen we toch een fijne regie van Jos Stroobants. Een mooie encenering met oog voor vele leuke details en een voortreffelijke acteursregie. Er werd meer dan behoorlijk gespeeld door de hele cast. Een geloofwaardige Patrick Desmet als onbehouden en naïeve beenhouwer en een voortreffelijke Jan Uytterhoeven als getormenteerde juwelier. Maar bovenal zagen we een glansprestatie van Eva Van Hoecke als Lucienne. Prachtige taal, beweging en mimiek. Technisch was dit een productie op Toneel Heverlee niveau: top dus. De kostumering was prachtig, het decor ingenieus. De wissels worden tot een minimum beperkt en waren boeiend. Zonder twijfel een erg aangename en kwaliteitsvolle productie. Proficiat.

Op **23 april 2017** waren we bij **WILLIGHE VANCKENIS** getuige van "**Het onmogelijke verlangen van de kleine zeemeermin**" van **Hans Christian Andersen** in een regie en bewerking van **Jerry Olbrechts en Ilse Wijnen**.

En het ging, inderdaad, meer dan ooit, over mensen ... Jaarlijks zien wij enkele goede toneelopvoeringen en helaas ook enkele slechte maar slechts één keer per jaar is er Jerry Olbrechts en dan beleven we altijd iets unieks. Of hij nu werkt met teksten van Ibsen of Strindberg of met zelfbedachte plots, of hij nu werkt met prima acteurs die in zijn regie gemakkelijk een fiere margrietnominatie halen of met mensen met een fysieke of geestelijke handicap, het resultaat is altijd verbluffend. Dit komt omdat hij toneel herleidt tot zijn meest elementaire vorm, namelijk het overbrengen van emoties. In deze productie is een ton werk gekropen maar vooral veel liefde. Dat kon je voelen. Het verhaal is knap herschreven. Het raakt de essentie en stemt tot nadenken. In de ongelofelijk prachtige setting van de Predikherenkerk zagen we een poëtische en erg roerende voorstelling. Een voorstelling met een levensgrote "echtheid". Omdat niemand "acteerde". Iedereen was wie hij of zij was. Vol eerlijke emoties. Op de achtergrond weerklonk sfeervolle muziek en een heerlijke tekst, met veel gevoel en klasse gebracht door Lie Hellemans, een prachtige actrice met fluweelzachte stem en wondermooie ogen.

Dit initiatief verdient de grootste bewondering. Dit is een productie "buiten categorie" want alle criteria die we normaal handhaven bij het beoordelen van een productie kwamen hier niet te pas. Deze voorstelling heeft ons ten zeerste ontroerd en zal ons steeds bijblijven. Van harte bedankt Jerry!

Op **27 april 2017** zagen we bij **BUURTTEATER "Augustus: Zinderende hitte"** van **Tracy Letts** in een regie van **Katleen Everaerts**.

Sterk stuk over stukgelopen familiebanden. Een zeer lang stuk ook. Katleen Everaerts laat echter alle personages aan boord en steekt werk in elk van hen. Mooi realistisch en sfeervol decor. De setting is knap en afgewerkt tot in de fijnste details. De kledij is verzorgd en passend gekozen. Katleen gaat voor een duidelijke voorstelling van het stuk wat het geheel aangenaam maakt om naar te kijken. Technisch verloopt alles vlotjes. Je merkt dat BuurTTeateR een enthousiaste ploeg theaterliefhebbers is. Toch blijft het geheel niet boeien. Het stuk werd in korte scènes geknipt, van mekaar gescheiden door

een decorwissel met muziek eronder, ook wanneer die wissel niet echt nodig was. Dat vertraagde het geheel enorm en maakt het stuk onnodig langer. Het acteerwerk ging, net als de voorstelling, wat op en af. Ook een onvoldoende tekstkennis haalde het tempo uit het stuk. De fameuze tafelscène die dit stuk bevat, ging spijtig genoeg compleet de mist in door een zeer ongelukkige gekozen setting. Een afgewerkte productie, maar geen schot in de roos.

Op **29 april 2017** waren we opnieuw te gast bij **DE DIJLEZONEN**. Zij speelden "**Cloaca**" van **Maria Goos** in een regie van **Jo Matthijs**.

Na "Het kouwe kind" vorig jaar, levert Jo Matthijs met dit, zoals hij het zelf noemt, acteursstuk alweer een pareltje af. Zijn regie is zoals steeds zeer verzorgd en draagt duidelijk zijn stempel. In een sobere enscenering laat hij zijn spelers vlot evolueren. De cast is vrij homogeen, degelijk. De met hun psyché worstelende personages zijn heerlijk onvolmaakt, en worden erg goed vertolkt. Waarschijnlijk spelen ze allen, onder impuls van Jo, tegen het toppunt van hun eigen kunnen. Het decor oogt mooi en luxueus. Jammer dat de acteurs vaak tegen de lamp liepen. Letterlijk! Maar misschien was dat de bedoeling? Ons is de zin ervan in ieder geval ontgaan. Een ander minpunt is misschien de snelheid waarmee de vier mannen voor de pauze hun tekst debiteerden, met onverstaanbaarheid en een gebrek aan nuancering tot gevolg. Het snelle, strakke tempo uit de eerste helft zette de emoties in de tweede wel mooi in de verf, wat dan weer knap gedaan was. Wij zagen een straffe voorstelling. Veel pakkende momenten en een juiste dramatiek. Top!

Op **11 mei 2017** bracht **TONEEL4 "VITAMINE V"** van **Anissa Zahi**, die ook de regie voerde.

We werden hier getraakteerd op een heerlijk stukje cabaret. Een stuk over vrouwen, door vrouwen, voor vrouwen. Teksten vol stereotypen met heerlijke overdrijving en hilarische zelfspot gebracht. Wij hebben gelachen, tot tranen toe. En wij niet alleen. Heel de zaal was mee. De acht vrouwen speelden allen op hoog niveau, vlot en beweeglijk met een uitstekende lichaamstaal en expressie. An Evrard slaagde er in er een tikkeltje bovenuit te steken maar de actrices waren mekaar waard en enorm goed op mekaar ingespeeld. We merkten hoe hecht die bende op het podium was, hoe ze zich moeten hebben geamuseerd tijdens het repetitieproces en hoe ze zich tijdens de voorstelling uitleefden als losgeslagen veulens, na twee weken stal, in de wei. Mooie kleedjes, leuke attributen, erg aanstekelijke dansjes, mooi synchroon uitgevoerd, wervelend over een breed speelplatform waar het publiek, in een erg gezellig aangeklede zaal, met z'n neus bovenop zat. Misschien waren niet alle grapjes even origineel, misschien was er niet echt een spanningsboog in het geheel, misschien mocht het geheel wat korter en compacter zijn, who cares, we kregen pretentieloze grappen en grollen, zonder de minste gêne gebracht, muziek en dans van de bovenste plank en we hebben ons kostelijk geamuseerd. Alle bewondering voor auteur-regisseur Anissa Zahi, een vat vol creativiteit en humor. Wij kijken al uit naar haar volgende onderneming!

Op **18 mei 2017** waren we een vierde keer te gast bij **DE REYNAERTGHESELLEN** en zagen er "**Augustus, ergens op de vlakte**" van **Tracy Letts** in een regie van **Maarten Ketels**.

De openingsscène waarin Steven Devillé op uitbundige wijze een wauwelend en wild filosoferende zuipschuit neerzet, schiep hoge verwachtingen. Dit rook naar een avond lekker Amerikaans drama met slimme zwarte humor waardoor we ons heerlijk zouden kunnen laten meeslepen. Spijtig genoeg bleven we op onze honger zitten. Er werd bijzonder goed geacteerd maar wij vonden het moeilijk ons in te leven bij zo veel vertoon. Enkele acteurs begaven zich aan een acteerstijl die in een ander soort stuk ongetwijfeld prijzen zou wegkapen maar die hier sfeer en ziel van het stuk pijn deed. Augustus zindert van de prachtige, gevatte en snedige dialogen die, vooral zonder overdrijving, voor een lach en een traan zorgen.

Het spel van Manu Gemoets, Frie Huybrechts en Petra Denayer konden wij wel smaken. Goed gedoseerd, grappig en geloofwaardig. Dat deed goed tussen het hoge showgehalte.

Technisch was alles in orde al begrepen we niet goed waarom de muziek telkens gestart werd nog voor een acteur goed en wel tot bij de platenspeler was geraakt. Of waarom het fel witte licht niet consequent op het gepaste moment aanschoot. Altijd iets te vroeg of te laat ... Het was alsof het allemaal niet zo nauw stak. Zo lang er maar wild in het rond geacteerd werd, alle remmen los ... Dit was zonder twijfel een dijk van een productie! Maar wij waren geen van allen echt mee ...

Op **20 mei 2017** zagen we **ZIBROGAMINE** met "**Desperado**" van **Kas & De Wolf**. **Annelore Stubbe** regisseerde. Wij zagen de laatste voorstelling uit een lange reeks.

Wij hebben het niet zo begrepen op dit stuk maar wat Annelore ermee heeft gedaan, heeft ons meer dan aangenaam verrast. Zij verplaatste de actie naar een kleedkamer waar vier vrouwen zich, boude waarheden verkondigend, opmaken voor een optreden. Met mondjesmaat wordt duidelijk dat ze als majorettes een fanfare zullen begeleiden. Een hilarisch slot! Dat op zich is al geweldig. Komt daarbij het geweldige acteerwerk van elk van de dames, alle vier even straf in het super sterk uitgespelen van wat eigen is aan hun personage. Erg zeker waren ze, vergroeid met hun personage en mekaar en bijgevolg zeer overtuigend. We leefden mee met de dames, vroegen ons af wat voor belangrijks hen te doen stond. Erg verzorgd decor, attributen en kledij. Grappig en frank. Een erg mooie productie!

Zo, lieve mensen, voor mij zit het er op. Lennaert is braaf geweest. Jullie zijn braaf geweest. Ik ben braaf geweest. Dat verdient een prijs. Spijtig genoeg hebben we er niet voor iedereen een. Maar Marc gaat in ieder geval uitdelen wat we in de aanbieding hebben. Bedankt voor de vele mooie voorstellingen en tot volgend jaar!